

Sygn. akt IX W 1663/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Aneta Żołnowska

Protokolant: Katarzyna Szklarczyk

w obecności oskarżyciela publ. D. K.

po rozpoznaniu w dniu 19 lipca 2017 r., 20 września 2017r. i 16 października 2017r. sprawy

P. T.

s. M. i K. z domu T.

ur. (...) w O.

obwinionego o to, że:

w dniu 08 lutego 2017 r. około godz. 10:30 w B. na (...) kierując pojazdem marki O. (...) o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku drogowego D-18 z tabliczką informującą T-29

- tj. o czyn z art. 92 § 1 kw

ORZEKA:

I. **obwinionego P. T.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tym ustaleniem iż kierował pojazdem O. (...) i za to na podstawie art. **92 § 1 kw** skazuje go na **karę 300,- (trzystu) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100,- (sto) złotych i opłatą w kwocie 30,- (trzydzieści) złotych.**

Sygn. akt IX W 1663/17

UZASADNIENIE

Sąd ustali następujący stan faktyczny:

W dniu 8 lutego 2017r. około godz. 10.30, funkcjonariusze Policji A. P. (1) i P. S. wykonywali swoje obowiązki służbowe w B. na(...). W pewnym momencie zauważyli pojazd marki O. (...) o nr rej. (...), którego kierujący zaparkował z lewej strony znaku D - 18 z tabliczką T – 29, zajmując częściowo miejsce parkingowe przeznaczone dla osób niepełnosprawnych. Po wylegitymowaniu okazało się, iż kierowcą pojazdu jest P. T.. Mężczyzna odmówił przyjęcia mandatu, wskazując na brak oznakowania poziomego (nawierzchnia parkingu pokryta była śniegiem).

Policjanci w trakcie interwencji dokonali dokumentacji fotograficznej miejsca zdarzenia. Zdjęcia wykonał również P. T..

(dowody: wyjaśnienia obwinionego k. 33, zeznania świadków A. P. k. 48, 4, P. S. k. 48, notatka urzędowa k. 1 , zdjęcia k. 2, 29 – 31, 40 – 42 i 46, 47)

Obwiniony P. T. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Odmówił składania wyjaśnień. Przyznał jednocześnie, iż w czasie i miejscu opisanym w zarzucie zaparkował pojazd O. o wskazanym numerze rejestracyjnym, ale był to O. (...), a nie (...) Zaprzeczył jakoby zajął miejsce przeznaczone dla niepełnosprawnych, bowiem nie było ono oznakowane znakami poziomymi i nie miał uzasadnione wątpliwości, gdzie to miejsce faktycznie się znajduje. Przedłożył do akt sprawy zdjęcia pojazdu wykonane bezpośrednio po kontroli, aby wykazać, iż nie parkował na wysokości znaku. (k. 33)

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego co do faktów bowiem są one zgodne z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie. Jednocześnie nie sposób podzielić oceny prawnej sprawy przedstawionej przez obwinionego i jego obrońcę.

Świadkowie A. P. (1) i P. S. zeznali zgodnie z ustalonym stanem faktycznym. W ich ocenie pojazd obwinionego ewidentnie zajmował część miejsca parkingowego przeznaczonego dla osoby niepełnosprawnej, bowiem narożnik pojazdu znajdował się w bezpośredniej odległości od znaku o tym miejscu informującym. Policjanci potwierdzili, iż obwiniony nie przyznawał się do popełnienia wykroczenia, konsekwentnie twierdząc, iż może w tym miejscu parkować, bowiem oznakowanie jest nieprawidłowe.

Sąd dał wiarę zeznaniom wyżej wymienionych świadków bowiem są one jasne, spójne i wzajemnie się uzupełniają. Znajdują potwierdzenie w notatce sporządzonej bezpośrednio po interwencji oraz dokumentacji fotograficznej. Osoby te są obcymi dla obwinionego, kontrolując go wykonywali swoje obowiązki służbowe, stąd też nie mają żadnych powodów aby go bezpodstawnie oskarżać.

W tym miejscu należy zauważyć, iż zdjęcie wykonane przez policjantów zostało wykonane niemalże równoległe do kierunku parkowania pojazdu O. i daje najlepsze wyobrażenie o sytuacji faktycznej. Zdjęcie przedłożone przez obwinionego (k.47) wykonane zostało z boku pojazdu, pod pewnym kątem, ale nawet na tym zdjęciu widać, iż pojazd częściowo znajduje się na miejscu zastrzeżonym. W ocenie Sądu usytuowany jak na zdjęciach znak pionowy nie mógł wzbudzić u obwinionego wątpliwości, które z miejsc postojowych jest w rzeczywistości miejscem szczególnym.

Przepis art. 5 ust 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym nakłada na uczestnika ruchu obowiązek stosowania się między innymi do znaków i sygnałów drogowych. Z kolei przepis art. 7 ust. 1 wyjaśnia, że znaki i sygnały drogowe wyrażają ostrzeżenia, zakazy, nakazy lub informacje. Wydane na podstawie art. 7 ust. 2 ww. ustawy rozporządzenie MSWiA z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych określa znaki i sygnały obowiązujące w ruchu drogowym, ich znaczenie oraz zakres obowiązywania. Przepisy tego rozporządzenia zaliczają znaki D - 18a oraz T - 29 do pionowych znaków drogowych o charakterze informacyjnym. Paragraf 52 ust. 4 stwierdza, że znak D - 18a „parking - miejsce zastrzeżone”, oznacza miejsce przeznaczone na postój pojazdu uprawnionej osoby. Natomiast § 52 ust. 6 stanowi, że umieszczona pod tym znakiem (podobnie pod znakiem D - 18 lub D - 18b) tabliczka T - 29, informuje o miejscu przeznaczonym dla pojazdu samochodowego osoby, o której mowa w art. 8 ust 1 i 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Z kolei § 90 i 92 ww. rozporządzenia dotyczą znaków drogowych poziomych. Paragraf 90 ust. 4 określa, iż znak P - 20 „koperta” wyznacza stanowisko postojowe zastrzeżone dla określonego rodzaju pojazdów. Zgodnie z treścią § 92, znak P - 24 "miejsce dla pojazdu osoby niepełnosprawnej" oznacza, że stanowisko postojowe, na którym znak umieszczono, jest przeznaczone dla pojazdu samochodowego osób, o których mowa w art. 8 ust 1 i 2 Prawa o ruchu drogowym. Dla porządku należy wskazać, iż osobami tymi są osoby niepełnosprawne legitymujące się kartą parkingową kierujące pojazdem samochodowym oznaczonym tą kartą, osoby kierujące pojazdem, który przewozi osobę niepełnosprawną legitymującą się kartą parkingową oraz kierujący pojazdem należącym do placówki zajmującej się opieką, rehabilitacją lub edukacją osób niepełnosprawnych mających znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się. Każdy kierowca wie, iż miejsce parkingowe dla osoby niepełnosprawnej jest znacznie szersze niż pozostałe miejsca parkingowe, a powinien wiedzieć, że szerokość minimalna to 3,6 m przy 2,3 m miejsc pozostałych (tabela 5.1 Załącznika 2)

W Załączniku nr 2 do ww. rozporządzeniu stwierdza się, że przepisy załącznika stosuje się do oznakowania poziomego na drogach publicznych o nawierzchni twardej (pkt 1.1), a celem znakowania poziomego dróg jest zwiększenie bezpieczeństwa uczestników ruchu i innych osób znajdujących się na drodze oraz usprawnienie ruchu pojazdów i ułatwienie korzystania z drogi (pkt 1.2). Zgodnie z pkt 5.2.6., rys. 5.2.6.1. Załącznika nr 2 znak poziomy P - 20 w postaci „koperty”, a więc zastrzeżone stanowisko postojowe (dodatkowo z symbolem osoby niepełnosprawnej), umieszcza się na jezdni i na chodniku. Przypomnieć należy, iż w tym przypadku mamy do czynienia z wyodrębnioną zatoką parkingową, gdzie wyznaczono jedno miejsce parkingowe dla osoby niepełnosprawnej oznakowane znakiem pionowym usytuowanym na środku tego miejsca. Na marginesie należy dodać, iż jeśli miejsce to znajdowałoby się z prawej lub lewej strony znaku, zgodnie z cytowanym wyżej Załącznikiem znak D – 18 byłby uzupełniony strzałką naprowadzającą (pkt 5. 1 i pkt 5.2.18 Załącznika 2).

Wobec powyższego, należy w pełni podzielić pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w postanowieniu z dnia 27.02.2017r. (III KK 372/156), iż regulacje wskazanych wcześniej przepisów prawnych nie przewidują obowiązku oznaczania miejsca parkingowego przeznaczonego dla ściśle określonej kategorii użytkowników, równocześnie znakiem poziomym i pionowym. Znaki poziome mogą uzupełniać znaki pionowe lub stanowić powtórzenie znaków pionowych. Dla skuteczności prawnej znaku pionowego D - 18a z tabliczką T - 29, nie jest konieczne jednoczesne umieszczenie znaku poziomego P - 20, tzw. „koperty”, zwłaszcza, że ten znak poziomy może funkcjonować samodzielnie bez pionowego znaku D - 18a.

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu вина obwinionego jest ewidentna i została mu udowodniona. Obwiniony nie zastosował się do znaku D – 18 z tabliczką T -29 parkując pojazd marki O. (...) (w tym zakresie Sąd zmienił opis czynu) na miejscu wyznaczonym dla osoby niepełnosprawnej, czym wypełnił znamiona wykroczenia z art. 92§1kw. Został skazany z mocy wymienionego przepisu i wymierzono mu karę jak w sentencji wyroku.

Wymierzając obwinionemu karę, Sąd miał na uwadze dotychczasową niekaralność obwinionego za wykroczenia drogowe. W ocenie Sadu, kara 300 zł grzywny jest adekwatna do stopnia zawinienia obwinionego i społecznej szkodliwości jego czynu. Tak ukształtowana spełni swe zadania w zakresie prewencji ogólnej i wpłynie na samego obwinionego wychowawczo.

Wobec skazania obwiniony został obciążony kosztami postępowania i opłatą.